

der har Tiden besat alligevel. Paa den Maade berøves Rekrutterne ofte hele deres Søndagsfrihed, og det kan være for rene Ubetydeligheder. Skønt Nr. 18, efter hvad der erklæres fra hans Kammeraters Side, havde bedre pudset end mange af dem, der slap fri, blev han dog stadig noteret til at paradere, og saaledes blev hans Søndagsfrihed Gang efter Gang berøvet ham. Dette Forhold er noget af det mindre væsentlige, men det, at en Mand bliver trukket frem for at være Spotteskive for Kammeraterne og Hadegaas for Sergenter og Korporaler og skal paradere uden rimelig Grund, er ikke behageligt for ham. Man fandt en Søndag ved Visitationen et Lommetørklæde i hans Kappelomme, og derfor blev Søndagsfriheden berøvet ham. Jeg siger, at en saadan Behandling er en sjælelig Tortur. — En Sergent B. ved 2det Kompagni havde for Skik af og til snart over for en, snart over for en anden at tage Huen af vedkommende, naar Troppen eller Delingen efter et Løb eller lignende gjorde Holdt. Han vendte saa den indvendige Del af Mandens ofte gennemsvedte Hue ind mod hans Ansigt og gned ham rask med Huen rundt i Ansigtet. Naar han saa efter sin egen Mening havde gnedet tilstrækkelig længe, rettede han det meningsløse Spørgsmaal til Manden: „Saa De Røgen?“ Manden, som ikke var fortrolig med en saadan Behandling, sagde selvfølgelig: nej. „Saa gnide vi videre, saa tage vi en Omgang til.“ At tænke sig at faa en gennemsvedt Hue — bortset fra det haanlige i denne Fremgangsmaade — trukket ned for Ansigtet Gang efter Gang, naar han ikke var forstandig nok til at svare ja paa det meningsløse Spørgsmaal! Og naar han saa var bleven ganske snavset af denne gennemsvedte Hue, sagde denne Sergent B.: „De er Satan æde mig en køn Fyr!“ Det var den Salut, hvormed en saadan Eksekussion endte. — En Dag blev der foretaget Øvelse i Løb under en Premierløjtnants Overledelse. Løbet foregik i Kreds omkring Løjtnanten, og Sergent B. havde Kommandoen over Troppen. Løbet varede noget længe, og en af Rekrutterne faldt, maaske af Overanstrengelse, maaske fordi han snublede. Sergenten farer hen imod ham, sparkes ham og siger: „Dovne Karl De er!“ Denne Episode mærkedes ikke af Premierløjtnanten. Det er tilgiveligt, skønt det er kedeligt. Naar han staar inde i Kredsen, og Øvelsen foregaar i Form af Løb omkring ham, er det kedeligt, at han ikke er opmærksom paa, at Sergenten

korporlig sparkes en af Overanstrengelse falden menig Soldat. Senere blev denne Sergent B. forflyttet fra 2det Kompagni 4de Deling til 1ste Deling. Kort efter sin Tiltrædelse havde han Lejlighed til at holde en lille Tale, som minder ikke saa lidt om den Tale, Oberstløjtnant Sønderøxe havde holdt. Han sagde: „Jeg har baade hørt og set, at I ere nogle dovne Fyre, men jeg har før dresseret en 1ste Deling, og det saa hver Mand græd derved. Den samme Fremgangsmaade kommer jeg maaske til at benytte over for jer“, og han holdt for saa vidt sit Ord. Han plagede bl. a. sine Folk med at lade dem ligge uforholdsmæssigt længe i den meget anstrengende „Fæld Gevær“-Stilling. Ærede Medlemmer, som have været Soldater, kende denne Stilling; det er ikke rart at ligge saadan ret længe, og ved den Øvelse kan Mandskabet pines, saa det forslaar noget. En Gang lykkedes det ham at faa Rekrut Nr. 12 til at græde. Smerten blev ham saa utaalelig, at han græd. Det at pine en voksen Mand saaledes, at han græder, er ikke lidet haardhjertet. Imidlertid mødtes Sergent B. og Rekrut Nr. 12 en Dag senere i Gymnastikhuset til Øvelse, og saa siger Sergent B.: „Naa, lille 12, i Dag kan det ikke hjælpe, De græder som sidst, vi havde en lille Tur sammen.“ Øvelsen, der skulde foretages, var Bajonettfægtning med Lansenerer. Sergenten fungerede som Lansenerer oppe fra en Træhestefigur, og Nr. 12 skulde støde mod Lansen. Det var første Gang, han var fremme til denne Øvelse, og nu huske vi, at Sergenten kaldte paa 12 med denne venlige Bemærkning: „Naa, lille 12, i Dag hjælper det ikke, De græder.“ Det varede heller ikke længe, inden Sergenten fik rettet et kraftigt Stød mod 12's Overarm, saa at han sænkede Bajonetten. Sergenten siger: „Hvad Satan fejler De, er De gal, vover De at sænke Bajonetten, har jeg tilladt Dem det?“ Soldaten udstødte et Aah! af Smerte, da han tabte Geværet. I to Dage søgte han at overvinde Ulemperne af dette Stød, men Smerterne bleve ham for stærke, han maatte melde sig til Lægen, kom paa Sygehuset og laa i 6 Uger, og genvandt ikke den fulde Førlighed i sin Arm i den Tid, han var Soldat. Nu skulde man jo tro, at denne Sergent B. alligevel maatte være ked af denne Historie, naar han saa Følgerne deraf, men alt andet; han sagde til Nr. 12 bagefter: „Den Tur havde De sku godt af, 12.“ Sergent C. havde samme Skik som B. med at gnide Rekrutterne i Ansigtet med deres Hue, men for at have